

Bőröd éjszakája

Látom: erdei virágok ölelik partjaid
szendergő pilléket csalva ki
szegleteiből ajkaidnak.
Szeretem, ha szemedben kihuny
az éj sötétje,
és hogy hallgatag vagy,
ha kísértének is árnyaid,
a feltáratlan gyökerek.

Hogy szeretem bőrödben ezt az éjszakát!

Meglepetés

Bár a reggel sejtette volna, hogy
eljössz, s tüzet csiholsz!
Bár a szél megsúgta volna,
vagy a megérzésem aznap.
Bogárszemű ábrándlovag,
költői próza, te:
a szemed tüzében
hamvadtam el akkor.

Évfordulóra

És elmúlt egy esztendő
ki- és elvirágzottak az íriszek
már alig is látszanak a nagy fűben
melyet nem volt ki lekaszáljon.
S tudatom hogy a vén hársfa
most is beles az ablakon
szomorkodva.
Babérfa-bokor
hintáz a függőágyad fölött
melyet együtt vásároltunk Triesztben.
Az ős színeiben meghemperedve
már majd megzizzen a lehullott hársfalevél.
Csend van.
És – lám – eltelt egy esztendő.

Tegnap

Tengerparti sétám közben tegnap
a napot már elringatta az est
amikor sűrű, kékellő köd
szállott a vízre.
S újra eltűnődtem lelkesülten:
a tenger, a kőszirt hogy örök,
s a létezés mily tökéletes.

Várakozás

Napok óta tajtékzik az ég,
felhők tornyosulnak
a várakozásban,
már három napja
fülelek minden neszre,
de sehol egy hang, semmi,
csak kába aggyal ez a csüggettség

meg az őrjítő balsejtelem.
Már-már ölelkezem
mai nagy búmmal,
szép ez a fájdalom,
akár a halál,
mely fényben ragyogtatja
az áttetsző arcot
a belehelt
ablaküvegen át.
Nem érkezel a halódó nap
vízpárnájára lehajtani fejed.

Viola Éva költő, prózaíró és műfordító, 1949-ben született Zomborban. 1982-ben Rijekába telepedett át, azóta ott él és dolgozik. Kötetei: *Uočima cakline*, Rijeka, 1986; *Vrijeme nadanja* 2005; *Vatromet – Tűzijáték*, kétnyelvű, 2006; *Priče i monodrame – Karcolatok és monodrámák*, kétnyelvű, Eszék, 2009. Magyar költők verseiből fordít, jelenleg regényt ír.

